

OCTAVI EGEA (Barcelona, 1946)

Autor de narrativa i teatre, ho és també de guions cinematogràfics –Premi Europa per *El diari d'Olivia Moore*– i de format televisiu. Ha estrenat *J.R.S., de dotze anys* –Premi Fundació Romea–; *Djavan i el guardià de l'alegria*; *Els diferents*; *Davant l'Empire*; *Retalls*; *Tamara en Bugatti Verd*; *Cuando Harry encontró a Sally, el musical*; i les traduccions i adaptacions al castellà de *Siete novias para siete hermanos*; *Cantando bajo la lluvia*; *Grease*. Té publicats, entre altres, els llibres *Els fantasmes de Venècia*; *Abaddon, l'àngel de l'abisme*; *Jordi d'Urtx* –Premi Gran Angular–; *Spaghetti per a la Gioconda*; *Nova York era la seva ciutat*; *Lluny del bosc*.

LOST PERSONS AREA

L'acció transcorre en una casa de platja, prop de Los Angeles, EUA, entre la tardor de 1960 i l'hivern de 1963.

El Teddy –un prestigiós escriptor– visita la Maggie per dir-li que li han comprat els drets d'una novel·la per fer-ne una pel·lícula, però que, en contra dels seus desitjos, la productora no la vol a ella com a protagonista. Amb la Maggie hi ha l'Alan i el Jason, amb qui ha compartit un dia de sexe i alcohol. Al llarg de vuit escenes assistim al procés de degradació física i mental de la Maggie i al seu tràgic final.

Malgrat que els personatges de la Maggie i del Teddy estan inspirats en la Marilyn Monroe i en el Truman Capote, *Lost Persons Area* és una obra de ficció.

edicions
34 València

ISBN 978-84-7502-787-6

9 788475 027876

LOST PERSONS AREA

OCTAVI EGEA

34
teatre

PREMI OCTUBRE 314

OCTAVI EGEA

LOST PERSONS AREA

34

59

Col·lecció dirigida per
RODOLF SIRERA

Aquesta obra va obtenir el premi de teatre dins la XXXVI edició dels Premis Octubre, l'any 2007. Formaven el jurat: Àngels Aymar, Rodolf Sirera i Manuel Molins.

*Per a la Mercè, la Gisela, la Pilar i el Josep
—de l'Aula de Lletres—:
gràcies per la vostra empena quan vaig curt d'inspiració.
I per a la Montse i el Màrius,
perquè sempre han cregut en aquest text teatral*

© Octavi Egea, 2007
© Tres i Quatre, S.L.
Sant Ferran, 12 – 46001 València
tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

Primera edició: desembre, 2007

ISBN: 978-84-7502-787-6
Dipòsit legal: V-5008-2007
Fotocomposició i impressió: Guada Impressors. Aldaia

PERSONATGES

TEDDY HAMILTON, l'escriptor (36 – 39 anys)

MAGGIE CRAWFORD, l'actriu (34 – 36 anys) ALAN

DENVER, l'amant madur (60 – 63 anys) JASON

SCHAEFFER, l'amant jove (20 – 22 anys)

Els personatges de MAGGIE i de TEDDY estan inspirats en Marilyn Monroe i en Truman Capote. A criteri del director del muntatge aquesta inspiració pot fer-se palesa amb la caracterització dels actors, o prescindir de qualsevol identificació física.

Època:

Primer Acte:

Escena Primera: Tardor de 1960. Cap al migdia.

Escena Segona: Unes hores més tard.

Escena Tercera: Unes hores més tard.

Segon Acte:

Escena Primera: Hivern de 1963. Horabaixa.

Escena Segona: Primavera de 1961. Migdia.

Escena Tercera: Unes hores més tard.

Escena Quarta: Estiu de 1962. Nit.

Escena Cinquena: A continuació de l'Escena
Primera del Segon Acte.

Lloc: En una casa de platja, prop de Los Angeles,
EUA.

Sala d'estar. Un parell de sofàs, una tauleta de centre, amb un telèfon. Una petita barra de bar –amb ampolles i gots– amb un parell de tamborets alts i una nevera al costat. Un moble tocadiscs, d'aquells que duen incorporats els altaveus i que tenen un espai per guardar-hi els vinils. Una tauleta que fa les funcions d'escriptori –amb una fotografia emmarcada de la Maggie– i una cadira. Damunt la tauleta hi ha un parell de guions cinematogràfics i al costat, a terra, uns quants llibres, guions i discs. A les parets no hi ha res penjat, ni quadres ni fotografies. Al fons, portes vi-

driera –amb persianes tipus "gradalux"– que donen a una terrassa que comunica directament amb la sorra de la platja. A la dreta, porta sense fulles, que dona a un distribuïdor per on, se suposa, s'accedeix des de l'exterior, i que comunica amb la cuina. A l'esquerra, porta de doble fulla; és el dormitori amb el bany annex.

Abans de cada escena –per situar l'espectador– potser caldria projectar a l'escenari el moment de l'acció: "1960, tardor"; "1963, hivern"; etc.

En diferents moments se sentirà la remor de la mar. En els foscs –molt breus– encara és farà més palès el so de la mar.

ACTE PRIMER

ESCENA PRIMERA

Tardor de 1960.

Cap al migdia. El sol entra a través de les portes vidriera; les persianes estan pujades.

Se sent la remor de la mar.

El TEDDY arriba a la terrassa. Abans d'entrar a la casa s'espolsarà de sorra les sabates i els baixos dels pantalons. Duu un vestit blanc i un barret de palla. Obre una de les portes i entra a la casa. Dóna un cop d'ull, passa un dit per damunt un moble per veure si hi ha pols (no n'hi ha), va a la nevera i se serveix un got d'aigua mineral; engega el tocadiscs i fa sonar el que hi ha posat [el disc pot ser "My Heart Belongs to Daddy ", de Cole Porter, interpretat per Marilyn Monroe]. Seu al sofà.

Sobre la porta del dormitori i apareix la MAGGIE. Es cobreix amb el llençol. Va fent tentines, està mig adormida, o potser està sota els efectes de l'alcohol o de les drogues; o de tot una mica. El TEDDY se la mira sense dir res.

Un tret característic de la MAGGIE, quan està nerviosa, és que es rosega l'ungla del dit gros de la mà dreta.

La MAGGIE mira per la sala, li costa fixar la mirada en un lloc concret. S'adona de la presència del TEDDY.

MAGGIE: Teddy?

TEDDY (*s'aixeca*): Hola, estimada.

MAGGIE: Ets tu!

La MAGGIE es deixa caure als braços del TEDDY.

TEDDY: Sí, SÓC jo.

MAGGIE: Per sort

TEDDY: Per sort, sí. Podia haver estat un lladre... o un assassí. O un maníac caçador d'autògrafs. És molt fàcil entrar a casa teva.

MAGGIE: Sí? És fàcil entrar-hi? De debò? Mai no... no ho havia pensat. (*Trontolla.*) Oh, el cap em dona voltes. Deixa'm seure. (*El TEDDY l'ajuda a seure*

14

i seu ell al seu costat.) Què m'estaves dient?

TEDDY: Que millor jo que un caçador d'autògrafs.

MAGGIE: Què dius d'un caçador d'autògrafs? Qui és un caçador d'autògrafs? (*Mira al seu voltant.*) No hi ha ningú. Només hi som tu i jo. (*Li fa un petó.*) Hola. No t'ho havia dit encara, oi? Hola.

TEDDY: Hola.

MAGGIE: Estàs molt maco.

TEDDY: Tu també.

MAGGIE: Jo? No. Segur que no. Dec... Dec estar horrible. Estic horrible?

TEDDY: Tu no pots estar mai horrible.

MAGGIE: Gràcies. (*Pausa.*) Què em deies abans d'un caçador d'autògrafs?

TEDDY: Res. Oblida-ho.

MAGGIE: Llavors, per què... has dit...? (*Tanca els ulls.*) Tinc el cap... que em dona voltes... (*Repenja el cap a l'espatlla del TEDDY.*) Què hi fas, aquí? Vull dir... aquí, a... Los Angeles. Pensava que... Pensava que eres a Nova York. Quan em vas telefo-

15

nar... la setmana passada... Em vas telefonar la setmana passada, oi?

TEDDY: Sí.

MAGGIE: Doncs la setmana passada eres a Nova York. I no em vas dir res de venir a Los Angeles. M'ho vas dir?

El TEDDY nega amb el cap.

MAGGIE (*continua*): Ja m'ho semblava que no... que no m'ho havies dit. Ho recordaria. (*Pausa.*) Vaig recordar el dia del teu aniversari.

TEDDY: No. No el vas recordar.

MAGGIE: I no et vaig felicitar? Oh, em sap greu. Segur que no et vaig felicitar?

TEDDY: Segur.

MAGGIE: Ho lamento. (*Pausa.*) Hi has vingut per feina?

TEDDY: Sí.

MAGGIE: Ah, molt bé. Estic contenta de veure't..., encara que hagi vingut per feina. Podies haver mentit i dir que només havies vingut per veure'm.

TEDDY: Només he vingut per veure't.

MAGGIE: Què n'ets de maco! (*S'incorpora i se'l mira com si ara el veiés per primer cop.*) Fa molta estona que hi ets? Aquí, a casa, fa molta estona...?

TEDDY: Deu minuts.

MAGGIE: Ah.

TEDDY (*assenyala el dormitori*): Hi tens algú?

MAGGIE (*mira cap al dormitori. Fa memòria*): Sí. Estic amb... un amic.

TEDDY: Un vell amic? O un amic "nou"?

MAGGIE: Un amic... No recordo com es diu. El vaig conèixer ahir... o abans d'ahir... Quin dia és avui?

TEDDY: Dijous.

MAGGIE: El vaig conèixer... ahir... dimarts.

TEDDY: Avui és dijous. Ahir era dimecres. Dimarts va ser abans d'ahir.

MAGGIE: Ah, bé, com tu diguis. Doncs el vaig conèixer... No ho sé; un dia d'aquests...

TEDDY: Dimarts.

MAGGIE: Dimarts? Com ho saps? Tu no hi eres. Va ser en una festa... a casa dels Douglas. Hi havia molta gent... Molta gent divertida, vull dir.

TEDDY: I el teu amic és divertit?

MAGGIE: Sí que ho és. I molt! Em sembla que me'l va presentar... la Betty, la Betty Bacall. *(S'aixeca.)* Vols... vols prendre alguna...? *(S'adona del got.)* Què beus? Vodka?

TEDDY: Aigua. Perrier.

MAGGIE: Aigua?

Mentre parla, la MAGGIE va cap al bar; s'hi repensa; va al tocadiscs i atura el disc.

MAGGIE *(continua)*: D'on l'has tret?

TEDDY: De la nevera.

MAGGIE: No... No sabia que hi hagués aigua. La deu haver comprat la Birdie. Es cuida de la compra i també neteja. La Birdie és... la dona de la neteja... No, tampoc és només la dona de la neteja. És com...

TEDDY: Com la Thelma Ritter?

MAGGIE: Sí, una cosa semblant. Però mai no rondina. Ve tres cops per setmana... encara que jo no hi sigui. *(Mira al voltant seu.)* Està net, oi?

TEDDY *(de sobte)*: S'ha mort el Gable.

MAGGIE *(triga a reaccionar)*: El Clark...? Quan?

TEDDY: Ahir. No ho sabies?

MAGGIE: No. No. Aquí no tinc ni ràdio, ni televisió... I ningú no m'ha telefonat per dir-m'ho... El vaig veure no fa gaire i... no... no estava gens bé. Se'l veia malament, tot i que feia un esforç perquè no se li notés. No anava amb ell estar malalt. Fins a l'últim moment va voler representar el paper d'home dur. Però no ho era, de dur, era... *(Es queda sense veu. Pausa.)* Mort... És mort i no arribarà a conèixer el seu fill. La seva dona està embarassada... i ell no... El seu primer fill... i no el podrà conèixer. Si sabessis amb quina il·lusió l'esperava... No és just. Ell volia aquest fill. L'havia esperat tota la vida i ara... *(Pausa.)* Hauré d'anar al funeral. Al seu funeral. No m'agraden els funerals. No m'agraden gens. Saps què vull dir, oi? Són sempre tan tristos. Hi surto amb el cor encogit. Després, em costa refer-me. Per què són sempre tan depriments els funerals?

TEDDY: Potser perquè la gent està trista.

MAGGIE: O ho fa veure.

TEDDY: Sí, i llavors és quan encara són més depriments.

MAGGIE: El meu funeral... serà diferent. TEDDY: En aquest sí que hauràs d'anar-hi.

MAGGIE: Com?

TEDDY: En el teu funeral no podràs faltar. Seràs l'estrella.

MAGGIE: Vull flors blanques. I música. Molta música. I que tothom canti i begui xampany.

TEDDY: Vols un funeral o un espectacle de Broadway?

MAGGIE: Vull un funeral... que no sembli un funeral. *(Pausa.)* No estic segura que m'agradi que la gent plori la meva mort. No, no vull que plorin.

A la porta del dormitori apareix /ALAN. Duu un barnús a mig posar; quan veu el TEDDY se l'acaba de posar.

ALAN: Hola.

TEDDY: Hola.

Pausa incòmoda.

MAGGIE *(a TALAN)*: S'ha mort el Clark Gable.

ALAN: Ah, vaja. Em sap greu. Tu... el devies conèixer...

MAGGIE: Sí. Jo... el coneixia. Era una bona persona.

Pausa. L'ALAN i el TEDDY es miren; no saben què dir.

ALAN *(a la MAGGIE)*: Em sembla que me n'aniré. És tard... *(Fa el gest de mirar-se el rellotge de polsera; no en duu. Somriu.)*

MAGGIE: Ho dius perquè ha vingut el Teddy? No cal que marxis. El Teddy és... és un amic. Un vell amic. Teddy Hamilton. És escriptor, saps?

ALAN: Sí, ja ho sé.

MAGGIE: El coneixes?

TEDDY *(a la MAGGIE)*: Sóc famós; recorda que sóc famós.

L'ALAN fa un pas endavant per encaixar amb el TEDDY, s'atura; se sent incòmode.

ALAN: Alan Denver.